

Σύμφωνα με την HRW, οι ιδιοκτήτες των εργοστασίων που δουλεύουν για λογαριασμό μεγάλων επώνυμων αμερικανικών και ευρωπαϊκών ομίλων ενδύματος, καταφεύγουν συστηματικά σε εκβιασμό, εκφοβισμό, απειλές, σεξουαλική κακοποίηση, ξυλοδαρμό και εκδικητικές απολύσεις εναντίον όσων επιχειρούν να οργανωθούν, παρ' ότι απαγορεύεται ρητά από τον νέο εργατικό νόμο.

Της Χριστίνας Πάντζου

«Όταν καταθέσαμε στο αφεντικό το καταστατικό, το πέταξε στα σκουπίδια... Είπε πως θα δωροδοκήσει την αστυνομία και θα προσλάβει μπράβους εναντίον μας... Από τους 14 οργανωμένους, δύο ξυλοκοπήθηκαν, μία γυναίκα δέχτηκε επίθεση με ψαλίδι και σε εμένα έστειλαν ομάδα αντρών, ανάμεσά τους κι έναν γκάνγκστερ, που με απείλησε ότι αν δεν παραιτηθώ θα μου κάνει κακό».

Απειλές

«Μου είπαν να μην ξαναπατήσω στη δουλειά γιατί θα με σκοτώσουν. Όταν την επομένη εμφανίστηκα, με περικύκλωσε ομάδα αντρών, με ξυλοκόπησαν και με χάραξαν με ξυράφια». «Ο επιστάτης απείλησε ότι θα γδύσει και θα πετάξει γυμνή στον δρόμο όποια γυναίκα συμμετάσχει στο συνδικάτο». Οι μαρτυρίες που περιλαμβάνονται στην έκθεση της **Human Right Watch** «**Μπανγκλαντές: προστατέψετε τους εργαζόμενους στις βιομηχανίες ενδυμάτων**» δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφισβήτησης για τις εργοδοτικές πρακτικές κατά του συνδικαλισμού στην πιο ανθηρή βιομηχανία της χώρας.

Οι ιδιοκτήτες των εργοστασίων που δουλεύουν για λογαριασμό των μεγάλων επώνυμων αμερικανικών και ευρωπαϊκών ομίλων του ενδύματος αρνούνται στους εργαζόμενους το δικαίωμα του συνδικαλισμού και καταφεύγουν συστηματικά σε εκβιασμό, εκφοβισμό, απειλές, σεξουαλική κακοποίηση, ξυλοδαρμό και εκδικητικές απολύσεις εναντίον όσων επιχειρούν να οργανωθούν, παρότι απαγορεύεται ρητά από τον νέο εργατικό νόμο που υιοθέτησε η χώρα, επισημαίνει η έκθεση. Μετά την τραγωδία του περασμένου Ιουλίου, όταν το οικοδομικό συγκρότημα Rana Plaza που στέγαζε σε υποτυπώδεις συνθήκες εργασίας

φάμπρικές ενδυμάτων κατέρρευσε στοιχίζοντας τη ζωή σε 1.132 εργαζόμενους και τραυματίζοντας 2.000, η κυβέρνηση τροποποίησε την εργατική νομοθεσία άροντας κάποιους από τους πολλούς περιορισμούς που ίσχυαν για την ίδρυση συνδικάτου.

Καθώς η νέα νομοθεσία απαιτεί τη συμμετοχή του 30% του προσωπικού για την ίδρυση ενός εργοστασιακού συνδικάτου, οι ιδιοκτήτες απειλούν και εκφοβίζουν τους εργάτες τους ώστε να αποτρέψουν διεκδικήσεις για βελτίωση των συνθηκών εργασίας τους. Είναι ωστόσο αυτές οι χρόνιες διεκδικήσεις οι οποίες αν είχαν ικανοποιηθεί θα είχαν αποφευχθεί τραγωδίες σαν του Rana Plaza, όπως επισημαίνει ο διευθυντής της HRW για την Ασία, Μπραντ Ανταμς.

Οι μισθοί πείνας και η «εξοικονόμηση δαπανών» σε θέματα υποδομών και ασφάλειας εξασφάλισαν στο Μπανγκλαντές προνομιακή συνεργασία με τις μεγαλύτερες δυτικές μάρκες ενδυμάτων. Η βιομηχανία ενδυμάτων της χώρας αποτελεί τη δεύτερη μεγαλύτερη στον κόσμο μετά της Κίνας και φτάνει τα 22 δισ. δολάρια, αλλά ο βασικός μισθός των εργατών της παραμένει στα 38 δολάρια τον μήνα.

Αστείες αποζημιώσεις

Μετά την καταστροφή στο Rana Plaza, ΗΠΑ και Ευρώπη επανέλαβαν τη δέσμευσή τους για βελτίωση των συνθηκών και των δικαιωμάτων των εργατών. Ωστόσο, σύμφωνα με ρεπορτάζ της «El Pais», έως τον περασμένο Δεκέμβριο μόνο μία από τις μάρκες που παράγονταν στο Rana Plaza, η αγγλο-ιρλανδική Primark είχε προσφέρει αποζημίωση (μόλις 200 ευρώ) στις οικογένειες των νεκρών και στους επιζώντες -πολλοί από τους οποίους είναι πλέον ανάπηροι και ανίκανοι πλέον να συντηρήσουν τις οικογένειές τους.

Επιπλέον ούτε μία αμερικανική και μόνο πέντε ευρωπαϊκές φίρμες ενδυμάτων είχαν υπογράψει τη Συμφωνία Αποζημίωσης που επεξεργάστηκε η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας.

Πηγή: efsyn.gr